

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83-177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Polletna naročnina Lir 3.000

Letna naročnina » 6.000

Letna inozemstvo » 8.000

Poštno čekovni račun: štev. 24/12410

Leto XXVII. - Štev. 33 (1365)

Gorica - četrtek, 21. avgusta 1975 - Trst

Posamezna številka Lir 150

25. kongres „Cerkve v stiski“

Tudi letos je bil v mestecu Königstein blizu Frankfurtu v Zahodni Nemčiji kongres »Cerkve v stiski«, že petindvajseti po vrsti. Vršil se je od 24. do 27. julija v »Hiši srečanja« pod geslom »Upor duha — meje nasilja«. Udeležiti bi se ga moral tudi kardinal Mindszenty, ki naj bi imel zaključno predavanje. Pa ga je Bog poklical k sebi po plačilo.

V primeri s prejšnjimi leti je bilo število udeležencev zelo visoko: 580 iz 22 narodov. Visoka udeležba je presenetila zlasti one, ki so mislili, da so se te vrste kongresi že preživeli. Tudi udeležba na predavanjih je rasla iz dneva v dan, kar pove, da so bila predavanja zanimiva.

DUH IN SVOBODA

Prvi je govoril prof. dr. B. Schwarz iz Salzburga o temi »Duh in svoboda«. Tudi duh je v krizi. Ne more več svobodno delovati. Moderne ideologije in filozofije hočejo popolno avtonomijo in zanikajo vsako odvisnost od Boga. S tem pa izgubi duh smisel in ljubezen za resnico. To pa povzroči, da postaja vedno bolj nesvoboden in mu je končno moč naložiti jarem prisilnega gospodstva.

»Resnica vas bo osvobodila,« je evangeljski nauk. Beg pred resnico vodi v suženjstvo zmote in laži. Z Vzhoda je prišla posebno pogubna zmota marksizma, ki je ustvarila nasilne režime. Ohranjajo se le s pomočjo laži. Cerkve mora ostati do marksizma kljub svoji pokoncilski odprtosti vedno čuječa in nezaupna.

OBNOVA VERSKEGA DUHA

Drugo predavanje o obnovi verskega duha je imel prof. dr. Heinrich Fries iz Münchna. Povedal je, kako je že pred 30 leti teolog Bonhöffer zapisal, da se bližamo popolnoma brezbožnim časom. Toda dr. Fries meni, da so ti časi že prekoračeni, saj se človek vedno bolj obrača k sebi, v svojo notranjost, k vprašanju človekovega namena. Odprto je mnogo središč za duhovno obnovo, nastala so gibanja, ki vrednotijo premišljevanje, kar vse dokazuje, da »človek ne živi samo od kruha«.

Dejstvo je, da človek ne more živeti le od sveta tehnike, da ga potrošniški način življenja ne zadovolji več, kajti prav tega, ko se zdi, da je znanost rešila vse probleme, se življenjski problemi šele začnejo. Tako pride spet na vrsto vprašanje o Bogu in veri. Sodobni človek je spregledal utopije in podzavestno išče odrešenja. Vse to vodi do obnove verskega duha.

Obnovo verskega duha tudi sprčuje več pojavov. Na univerzah se pojavlja nov duh, mnogo ljudi se bavi z verskimi vprašanji, iščejo si odgovora in prvotnih religijah in verah Vzhoda. Tudi za Kristusa in njegovo poslanstvo je danes veliko zanimanja. Prav tako kaže lepota in modroslovje isto težnjo.

Vera, ki je bila pod silnim pritiskom, ni bila uničena in ni izginila. To sprčujejo tudi Solženicnova dela. Tudi Taižé ima svoj pomen, pa Mali bratje in sestre samotarja Karla Foucalda, pa gibanje »ognjiščarjev«. Končno najdemo karizmatične skupine in ekumensko gibanje. Predavatelj je končal svoja izvajanja z mislijo, »da je bolje prižgati drobno lučko kot pa se jeziti nad temnim gozdom.«

OBSODBA NASILJA

Gotovo je vzbudil največ zanimanja in odobravanja referat Anatolija Krasnova, ki ga je prevzel namesto zadržanega Vladimirja Maksimova iz Pariza. Znano je, da sta oba šele zadnje čase prišla iz Sovjetske zveze. Oba sta pričala, da je nasilje osnova sovjetske oblasti.

Sam Marx je dejal, da je nasilje »babica zgodovine«. A taka babica — tega pa ni dejal, — ki vedno novorojene unči. V Rusiji se nasilje izvaja direktno v smrtni kazni, v kazenskih taboriščih in v umorilnicah, kamor pošiljajo nasprotnike režima, posebno pa z odpustom iz služb,

z uničenjem poklica in s prisiljeno izselitvijo.

Ruski pisec Lav Tolstoj je bil odločen nasprotnik vsakega nasilja. Utemeljitev za to je našel v evangelijih. Nasilje je vedno zlo, kajti osnova življenja je ljubezen. V komunizmu je nasilje postalo pravilo in sistem.

Krščanstvo pojmuje državo drugače: človeka naj brani pred zločinci, ki nastopajo proti lastnini in življenju. Vojska je dovoljena le, ko se narod upre krivičnim osvajačcem in napadalcem kot je to storila sv. Ivana Arška v boju zoper Angleže, Nemci in Rusi zoper Napoleona, zapadni zavezniki skupaj z Rusi zoper Hitlerja. Od leta 1945 pa vodi Sovjetska zveza imperialistično politiko, kar priča nasilna upostavitve komunističnih režimov na Poljskem, Češkoslovaškem, na Madžarskem, v Romuniji in Bolgariji pa zator upora na Madžarskem leta 1956 ali vdr na Češko leta 1968.

Politično zločinstvo naj se odpravi s sveta. Ruska cesarica Katarina II je dejala, da »se na ideje ne da streljati s topovi,« pisatelj Pasternak pa, »da prepira ne more končati železo.« Smrtno kazen je treba odpraviti. Rdeči križ naj bi prevzel kontrolo nad ječami in metodami, ki počasi uničujejo življenje.

Zgledovali naj bi se nad sodobnimi apostoli zoper nasilje kot so bili Gandhi, Martin Luther King, papež Janez XXIII., sedaj Solženicin in znanstvenik Saharov v Rusiji.

SADOVI DUHA

»Duh prinaša življenje, resnico in svobodo,« je bila tema predavanja, ki ga je imel prof. dr. K. Forster iz Augsburga. Duh je živa moč, ker je resnica. Kjer vlada duh Kristusov, tam je svoboda. Tudi sveto pismo Stare zaveze to misel izraža, v Novi zavezi pa so poudarjeni zlasti darovi sv. Duha, ki pomagajo človeku k veri v Jezusa Kristusa.

Apostol sv. Pavel o darovih sv. Duha mnogo razpravlja. Vernikom govori o razločevanju duhov — niso vsi dobri — in o ljubezni, v kateri so vsi verni odgovorni Bogu. Za sv. Janeza je božji Duh urenjen v Jezusu.

On je podrl meje smrti s svojim življenjem. A to resnico sprejme le tisti, ki sprejme Duha. O vprašanju nesmrtnosti človeške duše je čisto jasen le Kristus; vsi drugi sistemi tavajo glede tega v nejasnosti.

KRŠČANSKA LJUBEZEN

PROTI NASILJU

Kongres je zaključil znani pater Werenfried van Straaten, ki je obsodil duh kompromisarstva, kateremu so zapadli tudi nekateri cerkveni voditelji, ki poskušajo sporazumeti se po diplomatski poti z največjim sovražnikom, t. j. s komunizmom, ker so prepričani, da bo prej ali slej zmagal nad vsem svetom.

Izkušnja pa uči, da komunizem ostanke Krščanstva samo prenaša, ker mu to prav hodi v boju zoper Boga. Namesto kompromisarskih skofov, ki so z zlatimi verigami priključeni na režim, potrebujemo apostole, ki v veri preizkušeni oznanjajo evangelij z besedo in dejanjem.

Prodajati človeške pravice za nek navidezen mir je popolnoma napačno in je izraz nezaupanja v Kristusa, ki v svoji Cerkvi naprej živi. Tudi če bi Rim z Vatikanom vred prekrile rdeče zastave in bi po ulicah hrumeli rdeči tanki, bo prišel čas, ko bo vse to mimo. Kot je Goliat padel pred mladim Davidom, tako bodo mogotci iz Kremlja padli pred Detetom iz Betlehema in njihove portrete bodo nadomestile svete ikone.

POTEK KONGRESA

Poleg predavanj so bile seveda na kongresu tudi druge prireditve. Sv. maša je bila vedno združena z meditacijo, zvečer je bila služba božje besede, skupna molitev za vse narode, koncert klasične glas-

Daljnosežni dogodki v Italiji

V nekem časopisu je višji uradnik v Rimu tožil, zakaj se v Italiji ravno pred poletnimi počitnicami zgodijo zmeraj kaki veliki politični dogodki, ki potem pojedjo počitek politikom in tudi odgovornim uradnikom.

Ta ugotovitev rimskega uradnika je bila letos izredno resnična. Volitve 15. junija so pokvarile počitnice premnogim politikom tako na zmagoviti strani levičarjev kot na poraženi strani krščanskih demokratov.

MIŠI ZAPUŠČAJO BARKO

Prava posledica junijskih volitev je bilo vprašanje sestave novih krajevnih odborov. Povsod so skušali iti na počitnice z novimi krajevnimi odbori v žepu. Pri tem se je pokazala uspešnost taktike komunistične partije. Ta je proglasila, da je pripravljena sodelovati z vsemi silami ustavnega loka, to se pravi od skrajnih levičarjev do liberalcev.

Ta njena vaba je premamila številne politike, da so se rajši povezali s partijo kot pa s Krščansko demokracijo pri sestavi novih občinskih, pokrajinskih in deželnih odborov. Tako se je zgodilo, da so skoro vsa večja mesta v Italiji in izredno veliko število manjših občin dobili levo usmerjene od-

bore; isto velja za številne pokrajine in dežele.

Pri tem se je pokazala resničnost starega pregovora: Kadar se barka potaplja, jo miši prve zapustijo. Pokazalo se je namreč, da je bilo v vrstah KD in drugih manjših demokratskih strank veliko koristolovcev. Ti so sedaj uporabili priložnost in so uskočili h komunistom. Tako so mogli ti sestaviti leve odbore tudi tam, kjer bi jih po volilnih izidih ne mogli.

Najbolj grob primer takih miši je občina v Milanu. Socialisti in komunisti bi v Milanu ne mogli sestaviti občinskega odbora. Zato so se vrgli na nekatere demokratske in socialdemokratske svetovalce, ki so zanje vedeli, da so predvsem karieristi. Uspelo jim je, da so z obljubami pridobili tri socialdemokratske svetovalce in dva demokratska, da so stopili v novi občinski odbor. S pomočjo teh petih uskokov so potem sestavili levi občinski odbor, ki bo vodil milansko občino za pet let.

Podobnih primerov, čeprav ne tako kričečih, je bilo povsod dosti. Tudi pri nas.

DVOREZNOST SOCIALISTOV

Levje usluge za tak napredek levih krajevnih odborov imajo socialisti, ki so se povsod izneve-

rili svojim bivšim zaveznikom krščanskim demokratom in se povezali s komunisti. Tako imamo danes prečudno podobo, da v krajevnih odborih vladajo komunisti s pomočjo socialistov in raznih uskokov, v državi pa imamo vlado, ki jo vodijo demokristjani ob zunanji podpori tudi socialistov.

To je veliko neskladje. Zato so številni tisti, ki napovedujejo, da bo kmalu konec sodelovanja levosredinskih strank v parlamentu in s tem tudi sedanje vlade. Če ta pade, potem so nove predčasne parlamentarne volitve skoro neizbežne.

Saj ni mogoče, da bi v parlamentu vladali demokristjani in socialisti, v krajevnih odborih pa komunisti in socialisti. Vendar bi kaj podobnega bilo mogoče pri italijanskih socialistih, ki so stranka brez lastne poti in ciljev.

DVE TEŽNJI

Krščanska demokracija se zaveda teže sedanjega trenutka in zagate, v katero je zašla po junijskih volitvah. Zaradi tega je v drugi polovici julija sklicala vsedržavni kongres, ki je dosegel odstop tajnika Fanfanija in izvolil novega tajnika Zaccagninija. Ta naj povrne stranki izgubljeno zaupanje v državi. Ko tednik »Osservatore della Domenica« razmišlja o tem kongresu, pravi:

V sedanji italijanski družbi je opaziti dve težnji: na eni strani so fatalisti tisti, ki menijo, da je neizogibno, da pride komunistična partija na oblast. Pripravljajo se na to v upanju, da bo v Italiji komunistična oblast »drugačna«, in med tem skušajo priti do partijske izkaznice.

Drugo težnjo sestavljajo tisti, ki se niso še vdali, da je komunistična diktatura neizogibna. Ti iščejo novo pot demokracije in socialne obnove, kot jo zahtevajo časi, ob nepopustljivi obrambi svobode. Med te spadajo krščanska demokracija in obe manjši stranki istega območja. Socialisti so pa že ubrali svojo pot nove ljudske fronte.

Demokratske stranke, piše omenjeni list, pri svojem prizadevanju za demokracijo obnovo naletavajo na številne težave tudi sindikalne narave. Voditelj C.G. I.L. (filokomunistični sindikat) zmeraj bolj odkrito in zmeraj bolj pogosto izjavlja, da so delavci pripravljeni na žrtve, ki jih sedanji trenutek v gospodarstvu zahteva, toda pod pogojem, da se lahko zanešajo na politično vodstvo v državi. Kaj s tem mislijo, je jasno. Tudi sindikati torej pritiskajo, da se spremeni državno vodstvo.

TUDI SLOVENSKA SKUPNOST PRED IZBIRO

Ob takem stanju v državi in v krajevnih ustanovah je postavljena pred težke izbire tudi Slovenska skupnost. Pred volitvami je izjavila, da je antifašistična in demokratska stranka. Sedaj se bo pokazalo, kaj pomeni zanjo, da je demokratska.

Ali se bo vezala s socialkomunisti za levo diktaturo? Bo vodila samostojno in »pokoncu« politiko v obrambi narodnih in socialnih pravic slovenskih ljudi? Njen položaj ni in ne bo lahek. Vendar upamo, da ne bo izdala svojih volivcev.

K. H.

Krvavi državni udar v Bangladešu

V trinajstodnevni vojni konec leta 1971 med Pakistanom in Indijo se je porodila nova država Bangladeš s 75 milijoni prebivalcev. Njen prvi predsednik je postal šejk Mudžibur Rahman, ki se je bil od rane mladosti praznaval za pravice bengalskega ljudstva.

Rojen leta 1920 v Vzhodni Bengaliji, ki so jo takrat kot ostalo Indijo upravljali Angleži, je zgodaj postal človek, ki so ga vsakokratne oblasti preganjale: najprej Angleži, nato Pakistanci. Skoraj deset let je preživel v ječi. Prek svoje politične stranke Awami je terjal neodvisnost za svojo deželo in jo končno tudi dosegel.

Toda vladati deželi, ki je polna revščine, socialnih krivic in družbenih nasprotij ter jo pustošijo orkani in povodnji, je nehalno delo. Korupcija obvlada javno življenje, nepismenost je splošna, otroška umrljivost množična.

be, posebni sestanki raznih narodov, kratki filmi in skloptične slike.

Zastopniki posameznih narodov so podali poročila o verskem stanju svojih dežel. Omenjene so bile Rusija, Ukrajina, Poljska, Češka, Slovaška, Slovenija, Hrvaška, baltičke države in Vietnam.

Na koncu je bila sprejeta posebna resolucija, ki je bila soglasno sprejeta. Kongres izraža občudovanje in spoštovanje vsem, ki so jim bili vsiljeni totalitarni režimi. K nasilju, ki ga izvajajo, svobodni svet ne sme molčati, saj molk pomeni krivdo. Veliko je število mučencev in spoznavalcev. Oni so pričali, da tudi najhujše preganjanje in organizirana brezbožna propaganda nista mogla ugasniti tlečega stanja vere. Nasprotno! Povsod so vidna znamenja poduhovljenja. Nasproti svetu, ki kljub tehnični dovršenosti ni znal rešiti človeških problemov, vstaja hrepenenje po »drugem svetu« in se poraja spoznanje — kot pravi marksistični filozof Max Horkheimer, — da družba ne more živeti brez nadnaravnega.

Msgr. IGNACIJ KUNSTELJ

Mudžibur Rahman, toliko sprva oboževan od ljudskih množic, je moral končno plačati davek s svojo glavo, ker ni znal in tudi ni mogel dati domovini boljše bodočnosti. Letos v januarju se je zatekel k neke vrste diktaturi. Uvedel je predsedniški način vladanja in strnil vso oblast v svojih rokah. Dovoljena je bila le njegova stranka.

Politično se je naslanjal zlasti na Indijo in Sovjetsko zvezo. Ves čas njegovega vladanja mu je bila nasprotna komunistična Kitajska. Čeprav sam musliman kakor večina Bengalcev ni gradil svoje politike na islamski skupnosti. To so mu zlasti nekatere arabske države zelo zamerile.

Ob zori sobote 16. avgusta je skupina zarotnikov pod vodstvom bivšega ministra za trgovino Kandakarja Mustaka Ahmeda in ob podpori oboroženih sil izvršila državni udar, pri katerem je bil Mudžibur Rahman s svojo družino ubit.

Novi predsednik Ahmed je izjavil po radiu, da je bil državni udar potreben, ker da je država polna korupcije, nepotizma in je bila oblast v roki enega samega človeka, ki ni ničesar storil, da bi ljudstvu olajšal bedo, v kateri se nahaja.

Ahmed, ki je izrazil antikomunist in prijatelj ZDA, je tudi dejal, da si bo nova vlada prizadevala imeti prijateljske stike z vsemi islamskimi državami, skušala pa bo navezati dobre odnose tudi s tistimi državami, s katerimi jih do sedaj še ni imela. Tu je mislil predvsem na Pakistan in komunistično Kitajsko, ki do sedaj nista priznavali Bangladeša. Zanimivo pa je, da je prav vlada v Pakistanu prva priznala novi režim Kandakarja Ahmeda.

Težko je reči, ali je bil Mudžibur Rahman res kriv vsega, kar mu sedaj njegov naslednik očita. Dejstvo je, da je kljub raznim slabostim užival skorajda neomajno zaupanje bangladeškega prebivalstva. Postal je legenda, ki ji bo nasilna smrt dodala še gloriolo ljudskega mučenika.

Na obisku pri kiparju Goršetu

Navadno se vsako pripovedovanje začne: bil je lep sončen dan. Pri našem pa tega ne moremo trdit. Ko smo se odpeljali iz Gorice, je bilo nebo oblačno, kazalo je k nevihti, ki pa nam je kljub temu prizanelsa do večera. Naš namen je bil odzvati se ljubeznivemu vabilu umetnika Goršeta in si ogledati njegovo galerijo.

Naneslo je, da smo se kar na lepem znašli v Senti Janžu in seveda obiskali nekdanjega našega sodelavca pri Katoliškem glasu in župnika v Štmaru ter pozneje v Jamljah Jožeta Vošnjaka. Skupaj smo šli nato h kosilu in se marsikaj zanimivega pogovorili. Dal nam je točne podatke, kje dobimo kiparja Goršeta. Odšli smo nazaj po isti poti in pri Bistrici zavili na levo k prijazni cerkvi na gričku v Svečah.

Takoj smo opazili umetnikovo hišo po železnih naveskih in z umetniškimi figurami pred njo. Bivšo kmečko hišo je Gorše spremenil v svoj atelje-galerijo, kjer iz vsakega predmeta izžareva njegov umetniški duh: velika ribniška rešeta pred hišo, železni obroči, izrezljani leseni stebri, hišni angeli nad vhodom, izrezljana vrata, nekdanji podirači se skedenj pa spremenjen v edinstveno umetnikovo delavnico v pritličju in v galerijo njegovih del v prvem nadstropju. Nad vrati v pritličju je napis: Ars lunga, vita brevis.

Našli smo ga pri delu. Iz gline je oblikoval soho. Bila je skoro že dovršena. Vse naokrog so stala še nedokončana dela, nekatera so čakala le še peči, da dobijo končno obliko in videz lesenih soh. Na visokem podstavku je bila dovršena glava neke še živeče osebnosti, tako točno izdelana, da se je zdela, da bo vsak čas spregovorila. Tako so vsa dela umetnika Goršeta, živa, prepričevalna, izrazita.

Umetnik je vstal od dela in nam prišel naproti. Nič ni kazalo, da smo ga pri njegovem ustvarjanju zmotili. Bil je spet samo človek, izredno preprost, ljubezniv in gostoljuben. Iz svojega umetniškega sveta se je vrnil k nam na zemljo in se zanimal za vse novosti pri nas, medtem ko nas je vodil po ateljeju, razlagal kipe in nas nato prek lesene viseče ploščadi vodil navzgor v galerijo.

Samo umetnik kot Gorše je z žarečimi očmi mogel reči: »Tu sem srečen, popolnoma srečen.« To je rekel človek, že visoko v letih, a še poln mladostnega duha in smelih načrtov, živo nasprotje mladih, ki se že pri dvajsetih letih počutijo stare in so naveličani življenja.

V tej galeriji je Gorše razstavil svoja dela, ki so mu ostala, saj so druga raztresena po vsem svetu. Verjetno bi ne zadostovalo deset takih galerij, da bi jih lahko vse razstavili. Saj še sam ne pomni več, kje vse so našli mesto njegovi umotvorji.

Razstavljena dela so izoblikovana v plastiki, lesu, kamnu in žgani glini. Od čudovitega Cankarjevega portreta, ki sedaj v bronu krasi šolsko poslopje nekje na Tržaškem, pa do portretov drugih slavnih mož, avtoportretov, angelov, svetnikov, postaj križevga pota, Marije s teto Elizabeto, mističnih figur duš, Ikara, čudeža stvarjenja, ko angeli nosijo Jezusčka na svet, plezalca ob vratih, ki napenja vse svoje mišice v naporu vzpona v višave, pa še drugih figur živali in drugih predfigur, vse je bilo čudovito pod lesenim stebriščem nekdanjega visokega skedenja in ob dnevni svetlobi obširnih oken pod stropom.

Umetnik Gorše nam je vse razložil in nas nato povabil v spodnje prostore, kjer nas je pogostil in nam pokazal še prostor, ki ni še urejen, a že živi v njegovi notranjosti in bo ponovni dokaz njegovega umetniškega ustvarjanja.

Prisrčno smo se poslovili od Goršeta z obljubo, da se še vrnemo v Sveče v to svetlišče umetnosti, k človeku, ki nosi v sebi srečo in jo razdaja vsem, ki so zanj dovezetni.

Francé Gorše se je rodil v Zamostecu v Sloveniji leta 1897. Studiral je na umetniški akademiji v Zagrebu pod velikim mojstrom Ivanom Meštrovićem. Akademijo je dovršil leta 1925 in se z vso mladostno vnamo, ki ga nikdar ni zapustila, lotil dela. V Ljubljani je odprl svoj študijski atelje in že leta 1932 pripravil prvo razstavo, kateri so sledile še mnoge druge.

Leta 1944 je ustanovil v Ljubljani umetniško šolo, a vojne razmere so bile krive, da se je leta 1945 preselil v Trst, kjer je ostal do februarja 1952. Med tem časom je poučeval na tržaških slovenskih šolah in ustvaril vrsto del, ki sedaj kra-

sijo zlasti cerkve na Tržaškem in Goriškem.

V Trstu je imel tudi vrsto razstav, tako v marcu 1948 v galeriji Sv. Justa, nakar je v avgustu 1951 odprl lasten studio. A že v maju naslednjega leta ga najdemo v Združenih državah. Tam je prav tako ustvaril mnoga dela, ki sedaj krasijo mnoge cerkve ZDA in Kanade.

Tako je v tem obdobju izdelal kip goriškega glasbenika nepozabnega prof. Mirka Fileja, ki sedaj krasi atrij Katoliškega doma v Gorici. V Ameriki je imel vrsto razstav, zelo obiskovanih in občudovanih in njegov sloves je raste iz leta v leto, kar priča izdaja knjige Studia Slovenica VIII Sculptor France Gorše, New York 1971.

A klic domovine je postajal v njem iz dneva v dan močnejši, da se mu ni mogel več ustavljati. V novembru 1970 je dal slovo Ameriki in se preselil najprej v Korte na Koroškem pod mogočnim Obirjem in končno v Sveče, kjer si je ustvaril novi dom in stalno galerijo ter svoj atelje; tu z nezmanjšano energijo nadaljuje svoje ustvarjanje.

Umetniku Goršetu želimo, da bi naš slovenski narod obogatil še z nadaljnjimi umotvorji, ki jih nosi v duši in da bi ob pogledu na ta dela vsak izmed nas postal boljši in tako vreden velikih mož, s katerimi nas je dobri Bog osrečil.

Zora Piščanc

Žabnice 1975

Letošnje srečanje v Zabnicah je po vsebini in udeležbi prekosilo vsako naše pričakovanje. Vsi udeleženci smo se potrudili, da bi te tri dni preživeli v prijateljskem vzdušju in v globlji povezanosti kot doslej. Zato lahko smatramo letošnje dni pri koči kot uspeh na kulturni ravni, predvsem pa kot osebni uspeh, ker smo pridobili nove prijatelje in smo skušali gledati na vsakega prisotnega prek osebnih zamer, ki so tako značilne za našo Goriško.

Dne 15. avgusta smo se zbrali ob našem prvem gostu. Dr. Ivo Juvančič, ki je znanstveni sodelavec na Inštitutu za narodnostna vprašanja v Ljubljani, rodil pa se je v Bovecu, nam je spregovoril o razmerah na Primorskem v predvojnem in medvojnem času. Pri tem predavanju sta nas še posebno presenetila — poleg izredne razgledanosti in zanimanja za naše sedanje razmere — jasnost presoje dogodkov ter zrel pristop k vsakemu zgodovinskemu vprašanju.

Tako gledanje premore le človek, ki je v delu in trpljenju za svoj narod stalno iskal pravega odnosa do vsakega zgodovinskega dejstva. V tem samosvojem iskanju ga je vodila vera, kar je tudi izstopalo pri tem srečanju.

Naslednjega dne sta nas obiskala gosta s Koroške dr. Jožko Tischler, ustanovitelj celovške gimnazije ter dr. Jože Vakovnik, profesor klasičnega jezika na gimnaziji. V predavanju, ki je zaradi sodobne tragike pritegnilo zadnjega udeleženca, je prof. Vakovnik izčrpno prikazal sedanji položaj na Koroškem. Kot zamejci v sorodnem položaju to tragiko je najbolj dojemamo. Pri tem srečanju smo občutili, da pojem rasizma ni tako daleč od nas. Tamkajšnje težje razmere nas niso le pretresle, ampak so nas ponovno utrdile v prepričanju, kako pomembni so za nas medsebojni stiki. Misel dr. Tischlerja: »Ostanimo združeni na obrambni fronti« jasno pove, da smo si vsi potrebni.

V soboto 16. avgusta popoldne pa smo stopili do vasi in se tam srečali z dr. Rafkom Premrlom, z dr. Rafkom Dolharjem in Simonom Preschernom. Vsak je nekaj povedal o dolini pod Višarjami. Spregovorili so nam o dogodkih, ki so jih pod fašizmom sami doživeli, zato je njihova pripoved izvenela kot doživeto pričevanje o dobi, ki se ni še izživela, ampak še naprej rodi zloglasne sadove.

V nedeljo 17. avgusta smo se podali v različne kraje. Velika skupina je šla na Višarje, druga skupina k Belopeškemu jezerom, tretja skupina pa je obiskala Ukvančane. Srečanje se nam je zdelo potrebno, ker imajo tam edino slovensko društvo v Kanalski dolini. Prišli pa smo v takem času, ko je večina pevcev in članov zaposlena na Planini nad Ukvančami. Kljub temu pa so nam nekateri predstavniki društva »Planinkar«, med temi predsednica

Poletno letovanje naših otrok je že prislo kar v navado. Po cel mesec preživijo v neki določeni človeški skupnosti in se tu, čeprav so na počitnicah, marsikaj naučijo. Na Tržaškem so nekatera društva, ki se s kolonijami bavijo že vrsto let in so si med tem pridobila pravo izvežbanost.

SLOKAD organizira kolonijo v dveh izmenah v Dragi, Dobrodelno društvo navadno v Devinu, Vincencijeva konferenca nekje v hribih, Slovenska kulturno gospodarska pa letuje vpisane otroke v Sloveniji, navadno v gorskem svetu, v Gorjah nad Blejskim jezerom.

Organizatorji se na vso moč trudijo, da letovanja uspejo, da ne pride do nesreč, da se otroci odpočijejo v svežem zraku. Njihov cilj je, da se otroci vračajo na domove nasmejani in zadovoljni s sklepom, da se bodo letovanj še udeležili, pa tudi, da znajo starši upoštevati njihov trud in zanimanje.

Srečali smo se z organizatorji kolonije SLOKAD v Dragi. Pogovorili smo se nekoliko o problemih organizacije in še o marsičem.

Koliko otrok imate letos v koloniji?

V prvi izmeni so bile deklice od 5 do 15 let in sicer jih je bilo kar lepo število: 61; v drugi izmeni, v avgustu pa so na vrsti dečki, tudi oni od 5 do 15 let, pretežno iz mesta; teh je zaenkrat 45.

Kot znano je kolonija v bivši stavbi, kjer so imeli svoje domovanje finančni straž-

Neža Tribuč in dirigent zbora Franc Sivec marsikaj povedali o delovanju in nastopih zbora, o nošah in nekaterih navadah in Ukvanč. Spregovorili so nam tudi o težavah, s katerimi se društvo stalno srečuje. Tudi z njimi bomo ohranili in poglobili stike.

Vtis imam, da je vsakdo, ki je prišel letos v Žabnice, z večjim čutom soodgovornosti in po svojih močeh pripomogel k uspehu teh počitniških razgovorov. Odborniki Slovenskega akademskega društva, ki smo uradno pripravili to srečanje, bi se ob koncu radi zahvalili vsem predavateljem, gostom in prijateljem, ki so s svojo udeležbo in požrtvovalnostjo prispevali, da imamo vsi letošnje Žabnice v lepem spominu. - eta

Prihodnji mednarodni evharistični kongres

John Krol, nadškof v Filadelfiji v ZDA, je izjavil, da bo 41. mednarodni evharistični kongres v Filadelfiji leta 1976 in sicer prvi teden avgusta. Kongres bo nudil priložnost ameriškim katoličanom, da si izprašajo vest, je zatrdil kardinal Krol. »Pozvali jih bomo, naj se osebno vživijo v dejstvo milijonov in milijonov ljudi, ki na svetu tipijo zaradi pomanjkanja kruha, svobode, pravičnosti, miru. Njihove težnje morajo postati naše težnje; njihove potrebe moramo čutiti, kot da bi bile naše osebne potrebe.«

Geslo prihodnjega kongresa bo: Kristus, kruh življenja. To naj vzpodbudi ameriške katoličane, da poglobijo svojo vero v Evharistijo in da postanejo Kristusovi pričevalci v sedanjem času. Predmet razprav na kongresu pa bo: »Evharistija in težnje človeške družbe«. Najgloblja težnja je predvsem lakota, pa ne samo lakota po kruhu, temveč še bolj lakota po moralnih, duhovnih in nadnaravnih vrednotah. Kristjani ne moremo ostati samo pri materialnih dobrinah kot marksisti in laicisti, mi verujemo tudi v višje moralne, duhovne in nadnaravne vrednote. Tudi teh je danes človeštvo lačno.

Na kongres se ameriški katoličani mislijo resno pripraviti. Začeli bodo že prihodnji advent in potem nadaljevali posebno v postnem času 1976. Na programu imajo zlasti pobude na katehetskem, liturgičnem in karitativnem polju. Na tem slednjem mislijo na poseben način zavzeti mladino z obiskom bolnikov, onemoglih, prizadetih.

Prihodnje leto bodo Združene države obhajale 200-letnico ustanovitve z znamenitim proglasom o neodvisnosti, ki je bil izdan ravno v Filadelfiji leta 1776. Končno je kardinal Krol tudi povedal, da bodo na kongres povabili tudi sv. očeta, ki naj bi imel zaključno mašo zadnji dan kongresa. Ameriški katoličani trdno upajo, da bo papež prišel.

niki. Vi ste jo precej preuredili, da je postala uporabna. Ali to drži?

Brez dvoma. Ko smo se vselili, je bila stavba zelo opustošena. Streha je bila v slabem stanju, pa tudi prostori v stavbi niso bili najboljše urejeni. Popravili smo kuhinjo, jedilnico in vodstvene prostore. Preuredili smo tudi spalnice in higienske naprave, seveda v kolikor se je to dalo. Ni bilo tople vode, ni bilo ogrevanja (slednje smo letos napeljali); preuredili smo tudi zunanje prostore, da se malčki igrajo na prostem; če je slabo vreme, se lahko igrajo v za to pripravljeni lopi. Nabavili smo tudi različne igre in ogrodja kot vrtljak, tobogan, gugalnice in podobno. Po vseh sobah je primerno ozvočenje kot tudi zunaj. To je zelo pomembno, ker s tem stalno kličemo male letoviščarje k dnevnim obrokom ali k igram. Pa tudi ob urah počitka ali branja otroci lahko mirno poslušajo povestice ali kaj drugega v svojih posteljah. Za vse to smo veliko potrošili in stalno je treba misliti na popravila ali izpopolnjevanja.

Kraj je lep, ne preveč oddaljen od mesta, na primerni višini (saj so si ga izbrali za svoje priprave celo igralci nogometnega kluba Triestina, ki letos nastopa v »D« ligi). Kakšen pa je dnevni red?

Po jutranji telovadbi in izdatni malici smo se v večini primerov odločali za krajše sprehode po borovih gozdičih; tu smo se še sli raznovrstne igre. Če nam je vreme nagajalo, smo ostali doma; pa se nismo dolgočasili. Gledali smo celovečerne filme; preskrbeli smo tudi diapozitive, kjer smo občudovali lepoto naših krajev. Imeli smo, in zdaj v drugi izmeni še imamo, pevske vaje in se skrbno pripravljali na zaključni nastop, ki je žel veliko priznanja pri starših, sorodnikih in prijateljih mladine. Seveda nimamo vedno te sreče, da bi bila stalno pri nas odlična harmonikarka Marina Šturman, na kateri je ležalo celotno breme prireditve.

Večkrat organizirate tudi izlete in kopanje v morju. Kako je bilo s tem letos?

Navadno se gremo kopat trikrat tedensko. Tudi letos je bilo tako, če nam je bilo vreme naklonjeno. V prvi izmeni, z deklicami, smo šli v Sesljan. Z dečki pa gremo na Suhi rtič (Punta Sottile). S sabo smo vzeli tudi gumijaste čolne. Veliko je bilo zabave in zadovoljstva. Pri Suhem rtiču pridejo na svoj račun posebno dečki, saj je tam izredno lepo urejeno za nogomet, za košarko ali odbojko. Kar se izletov tiče, smo bili z deklicami na Barbani in v Gradežu. Izlet je lepo uspel; otroci so bili izredno navdušeni. Zato smo se odločili, da popeljemo tja tudi dečke. To se je zgodilo v ponedeljek 18. avgusta.

Kako pa je bilo z zdravjem?

Hvala Bogu, nesreč ni bilo do zdaj in

kar se deklic tiče, moramo priznati, da nobeno leto niso bile tako trdne kot dren kakor prav letos. To je bil tudi eden glavnih vzrokov, da se je naš program nemočno odvijal in da smo pravočasno tudi snemali za radio, ki je dvakrat oddajal naš spored. In reči moram, da se je lepo posrečilo.

Dotaknil se bom tudi ekonomskega stanja. Kako shajate, posebno te dni, ko so cene tako poskočile?

Stanje res ni rožnato. Društvu je bilo letos namenjenih samo 50 podpor in še te v skladu z življenjskim standardom pomladnih mesecev. Zato tu ponovno apeliramo na oblasti, nam nam priskočijo na pomoč. Apeliramo tudi na dobrohotnost staršev in dobrih oseb; če hočete, da se ohranimo pri življenju kot kolonija, priskočite nam na pomoč z gmotno podporo. Zares bi bilo škoda, da ukinemo ta letovanje, ki so prav v današnjih dneh tako koristna in potrebna naši mladini.

Kaj je domovina?

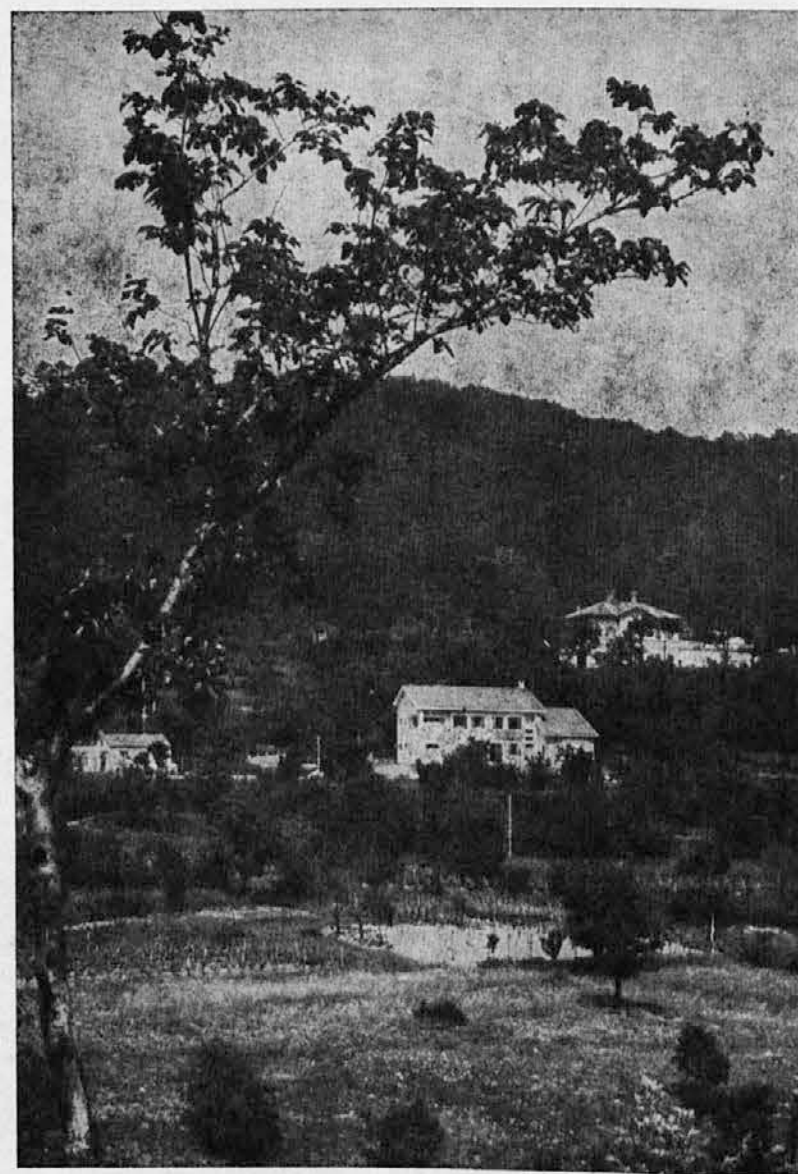
Nekateri zdomski listi ne znajo prav ločiti, kaj je domovina. Tako pišejo o »Sloveniji«, o »Koroški«, o »Goriški in Primorski«, o »Slovenih ob meji« itd.

Bilo bi napačno, ako bi še mi v zamejstvu začeli pisati, ko je govora o naši kulturni in prosvetni dejavnosti, npr. o »Slovenih za mejo«, kadar poročamo o dogodkih v Sloveniji, ker smo pač na Primorskem in v Italiji doma in ne v tujini.

Pa tudi o zdomstvu bi mogli reči, da v drugem ali tretjem in nadaljnjih rodovih ni več tujina, ampak tam rojenim postane domovina. Ameriški Slovenci, ki so še posebno številni, vedno poudarjajo svojo ameriško domovino.

Zato moremo govoriti, ko mislimo na slovensko celoto, le o slovenski domovini, ki jo sestavljajo matična domovina, zamejstvo in zdomstvo. Zdomstvo je nova domovina, ki je nastalo iz izseljenstva, ko se naši izseljenci niso več vračali in je njihov rod pogljal v novem svetu korenine, oblikoval kulturno dejavnost in organizacijo, tako da čuti svoje slovensko poreklo, četudi pogosto ne govori več slovensčine. Tudi iz tega rodu poganjajo včasih plemenite osebnosti, kot smo lahko videli v osebi ameriškega senatorja Lavšeta.

O »Goriški in Primorski« je treba še pojasniti, da gre v obeh primerih le za Primorsko, ki jo v zamejstvu tvorita predvsem Tržaška in Goriška.

V Dragi pri Trstu so tudi letos slovenski otroci preživeli počitnice v dveh izmenah

Udeležite se Marijinega slavlja v Dolu (Palkišče) v nedeljo 24. avgusta ob 10. in 18. uri!

Ekumenska razsežnost cerkvene edinosti

(Govoril novomašnik Jože Ipavec 13. julija letos na Vojni).

Znana je Jezusova poslovilna molitev, ki jo je imel pri zadnji večerji: Da bodo vsi eno, kakor ti Oče v meni in jaz v tebi, da bodo tudi oni v nama eno, da bo svet veroval, da si me ti poslal.

Tako je molil za edinost kristjanov Kristus. To je torej Kristusova ekumenska misel, ki jo je izrekel, ker je vedel, kaj vse bodo njegovi učenci napravili iz njegove Cerkve: razdeljenost, sovraštvo in krivice.

Ce že v medčloveških odnosih tako visoko cenimo izpolnitev človekove zadnje želje in oporo, koliko bolj bi morali biti zainteresirani za izpolnitev Kristusove oporoke — »da bi bili vsi eno« in vendar je ta želja premalo prisotna v zavesti kristjanov.

Dejstvo razdora med kristjani je velika ovira za širjenje evangelija med narodi. Kako naj kristjani pričamo za Kristusa in njegovo ljubezen razdeljeni in sprti med seboj? Prav zato smo dolžni se truditi za ekumenizem, da bi se razprje med kristjani vedno bolj manjšalo in bi se vsi približali edinosti.

Kdor se trudi, da bi spoznal znamenja časov v Cerkvi, ta takoj uvidi, da je eno teh znamenj ravno intenzivno delo za edinost med kristjani. Zato spada ekumenizem gotovo med najplemenitejša prizadevanja današnjega časa.

Ekumenizem vsebuje vse, kar hočemo reči z besedami kot so: raznovrstnost, strpnost, ki je v ponižnosti, spoštovanju in ljubezni do bližnjega, v upoštevanju njegove vesti in v prepričanju, da z nasiljem ni mogoče doseči nič iskrenega.

Potem v izrazih: odprtost, širina in dialog, ki mora biti usmerjen na vse, tudi na tiste, ki v verskih zadevah drugače mislijo kot mi.

Zgrešen je dialog, če se kristjan pokaže kot trdnjava, v katero morajo drugi vstopiti, sicer ostanejo zunaj. Če hočemo gojiti dialog, moramo druge pozorno poslušati in odstraniti naše predsodke o ločenih bratih.

Tudi pojma humanizem in ljubezen osvetljuje vsebino ekumenizma. Sv. Pavel nam takole opiše to ljubezen: »Ljubezen je potrpljiva, je dobrotljiva, ljubezen ni nevoščljiva, se ne ponaša, se ne napihuje, ni brezobzirna, ne išče svojega, se ne da razdražiti, ne misli hudega, se ne veseli krivice, veseli se pa resnice, vse opraviči, vse upa, vse prenaša.« Tak naj bi bil ekumenizem.

Ekumenizem je razsežnost krščanstva, ki je božje in človeško, ki je varuh edinosti in različnosti, skupnosti in osebnosti. To je odsev delovanja božjega Duha v nas, je poslušnost Duhu kljub našim slabostim in naši grešnosti. To je torej težnja po spreobrnjenju, ki smo ga vedno potrebni, to je hrepenenje po Bogu.

Apostola Slovanov sv. Ciril in Metod sta v svojem poslanstvu med slovanskimi rodovi delala prav po načelih ekumenizma. Zapustila sta nam bogato dediščino vere in kulture in nam izročila idejo o enotni Kristusovi Cerkvi.

Zato smo Slovenci še posebej poklicani, da se zavzemamo za ekumensko misel tudi danes. Ohraniti moramo zamlisel, ki jo je dal Kristus svoji Cerkvi s tem, da Cerkvi vrnemo njeno prvotno podobo.

Zato mora Cerkev ponovno spoznati svojo življenjsko vez s Kristusom in z današnjim svetom, predvsem z ločenimi brati. Kaj takega pa ni mogoče, če ni med kristjani samimi iskrenega in pristranskega evangeljskega dialoga.

Osnovna je torej zahteva, da se trudimo za lastno svetost, iz našega življenja pa mora odsevati Kristus in bratska odprtost.

Potem ne bomo več ozki. Kajti vedeti moramo, da edinost ne pomeni popolne

enotnosti, temveč enotnost v raznoličnosti, v raznovrstnosti. Na zemlji smo vedno le na poti k edinosti, ki je vsebovana v Kristusovih besedah pri zadnji večerji in to zato ker jo nenehno ogroža greh. A upati moramo proti upanju, tvegati nemogoče. Kristus nam jasno govori: Pri ljudeh je to nemogoče, pri Bogu pa je vse mogoče.

Letos je bilo od 23. julija do 8. avgusta v Indoneziji ekumensko zborovanje vseh krščanskih Cerkva. Prisluhnimo molitvi, ki so jo za to priložnost sestavili in s katero se bomo tudi mi pridružili množici verujočih po svetu:

»Oče stvarnik vseh stvari, ti si nas ustvaril moške in ženske po svoji podobi, dal si se nam spoznati v Jezusu Kristusu kot ljubeči Oče vseh. Pošlji svojega osvobajajočega Duha na te, ki se zbirajo, da bodo videli svet, človeštvo in vsako stvar z novimi očmi. Daj nam edinost, ki bomo v njej kot člani telesa tvojega Sina drug drugega sprejeli. Daj nam svobodo, da

bomo lahko govorili, ljubili in trpeli kot Jezus in skupno z vsem stvarstvom dosegli polnost, ki si jo obljubil svojim otrokom. Tega te prosimo v imenu Kristusa, Odrašenika, Sodnika in Gospoda. Amen.«

★

Do zedinjenja mora priti

Ekumenski pravoslavni patriarh Demetrios iz Carigrada je bil na obisku v Avstriji. Obisk mu je dal priložnost, da je spregovoril v Sachsenbrunn na Nižavstrijskem o odnosih med kristjani. Med drugim je dejal:

»Cerkvena edinost se bo morala na vsak način uresničiti. Seme, ki sta ga sejala papež Janez XXIII. in patriarh Atenagora, že prinaša sadove. V človeškem srcu je zakoreninjen čut za človečanstvo, sožitje, pravičnost in mir. To se pa da doseči le prek ljubezni. Zlasti mladina ima v sebi veliko težnjo po svobodi in edinosti. In ker tega še na svetu ni v dovoljni meri, protestira. Ostaja pa slej ko prej veliko upanje Cerkve.«

Papuanska Nova Gvineja

Nova država, ki se je osamosvojila od Avstralije 1. decembra 1973, hoče bodočnost graditi na tradiciji. Tako tudi eden obeh sedanjih vodilnih papuanskih politikov Kiki prav trdi, da živi iz prejšnjih rodov deset tisoč let nazaj. Sam ni kristjan, žena pa je katoličanka.

Drugi voditelj Mihael Somare pa je po krstu sicer katoličan, pa se ima za »odpadlega«, a misijonskemu delu ne nasprotuje. Izjavil je: »Misijonarji so veliko storili za nas. A morali se bodo prilagoditi novim razmeram.« V govorih ponovno naglašja, da je treba čim hitreje vzgajati domačo duhovščino, ki naj prevzame vodstvo mlade papuanske Cerkve. Podobno se je izjavil Kiki, ki ni kristjan: »Kljub napakam, ki so jih gotovo tudi misijonarji napravili, je treba priznati njihovo delo v celoti. Prinesli so nam znanost in napredek, česar trgovci zlepa niso storili.«

Težko je prerokovati, kako se bo razvijala nova država. Še manj, kako bo v novi državi s Cerkvijo. Oba omenjena politika sta optimista. Mnogi pa se boje, da bo kot v Kongu prišlo do boja med posameznimi rodovi. Tudi to je papuanska tradicija...

Delo Cerkve sloni na evropskih misijonarjih. Papuanci imajo le dva škofa in v 15 škofijah le 20 svojih duhovnikov. Ostalih 500 misijonarjev naloga je še vedno saditi in gojiti mlado Cerkev, ki še daleč ni sposobna lastnega življenja. Nič čudnega, če imajo misijonarji za eno najbolj važnih nalog: vzgojo domačih duhovnikov. V velikem semenišču v prestolnici Port Moresby je 80 bogoslovcev, v malih semeniščih pa 200 dijakov. Pot do samostojne domače hierarhije pa je med Papuanci še dolga.

Problem je še bolj važen, ker je med Papuanci že blizu 700.000 katoličanov, to se pravi: četrtnina vsega prebivalstva. Zato veliko dela pade katehistom na rame: ti so pogosto prvi učitelji, posebno v osamljenih hribovskih predelih. Razumljivo zato, da je med Papuanci že posvečenih nekaj poročenih diakonov, ki zdaj vodijo župnije. Ker so Papuanci še prežeti s čiščenjem prednikov in duhov, bo misijonarjenje med njimi težko in dolgotrajno.

Število krščenih še ne pomeni, da je misijonski problem rešen. Kristjanov je v celoti 64 odstotkov, ker je protestantov blizu 1 milijon (38 odstotkov). A Papuanci je krščanski misterij težko umljiv. Ista nevarnost kot v Afriki: če ne bo dosti duhovnikov, dobrih katehistov ali diakonov, se utegne zgoditi, da se bodo med posameznimi rodovi pojavile krščanske ločine, ki bodo propagirale vero bolj ali manj pomešano s čiščenjem prednikov in duhov.

Posebej pa mora Cerkev računati z množico teh rodov, ki se med seboj ločijo ne samo po jeziku, marveč tudi po stoletnem sovraštvu. Kako prepričati s krščansko ljubeznijo in strniti v eno občestvo 750 rodov, ki so stoletja živeli v kamni dobi, ločeni drug od drugega ali pa v sovraštvu med seboj? Do našega stoletja so se pobijali in jedli sovražnikovo meso; imeli so svojo »moralo«, svojo vero, svoje strahove... Zdaj naj vsi ti rodovi, ki se niti jezikovno niti po srcu ne razumejo, postane eno...

To ni le političen problem nove države; je še vse bolj misijonski, krščanski problem. Do zdaj niti šola niti oznanjanje krščanskega nauka nista prinesla sadu. Zato je tudi vprašanje katehumenata ravno med Papuanci morda najtežje. Kdaj lahko krstijo človeka, ki je še ves ujet v tradicijo, ki je daleč od evangelija?

Nova papuanska država je tipičen primer, kako statistični podatki še ne razkrijejo, kako daleč je seglo misijonarjevo delo. Čeprav so med Papuanci prepričani verniki, ki vzdrže kljub posmehu poganjskih rojakov, je vendarle pred misijonarjem težko vprašanje: samostojna papuanska Cerkev. In ob vsem je na misijonarjevih ramenih še vedno najbolj primitivno socialno delo: gradnja cest, šol, bolnišnic.

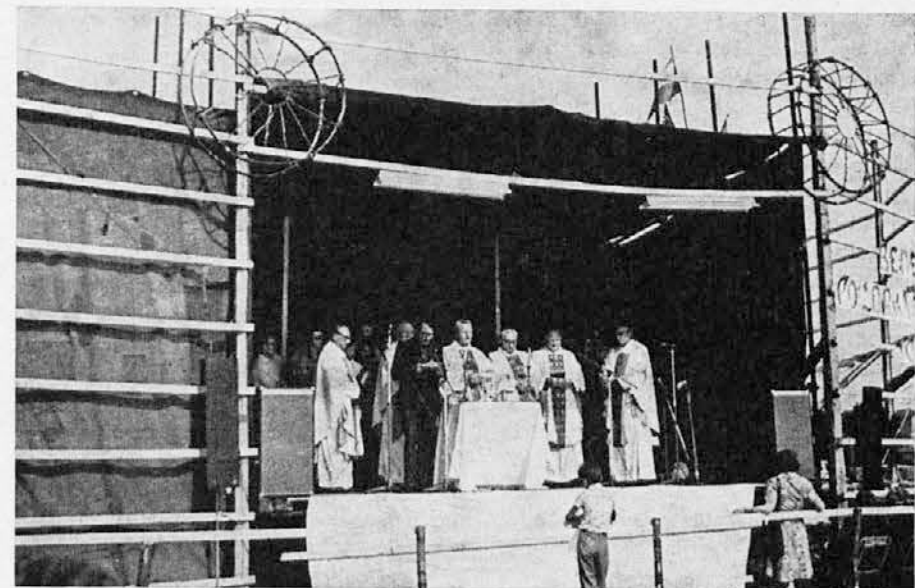
Občudovanja vredno je, kaj vse so že storili pionirji papuanskega misijona. Desetletja dolgo so bili v nevarnosti pred kanibali. Z nadčloveškim pogumom so vdorili na visoke planote in odkrivali nove rodove, ki belega tujca še nikoli niso videli. Lažje se ti ježe, ko prebiraš doživljaja, ki so jih misijonarji popisali komaj pred nekaj desetletji.

Danes teh nevarnosti ni več. A delo je skoraj isto, pomnoženo z novimi nalogami in zahtevami. Na zborovanju v Avstraliji so papuanski misijonarji izdelali načrt. V vsakem kraju naj bi organizirali evharistično skupnost. Med to krščansko skupino mora biti najmanj stalen katehist. Počasi naj bi ta prevzel ne le odgovornost za pouk, vodstvo liturgije božje besede, ampak tudi za delitev svetega obhajila. Ti vodje malih krajevnih skupin, ki jih misijonar le poredkoma lahko obišče, naj bi bili po primerni pripravi posvečeni v duhovnike.

Morda prehitro postopek; a misijonarji vidijo rešitev samo v teh krajevnih skupnostih, ki naj so zadosti trdno evharistično vzgojene. Ko bo med njimi papuanski duhovnik, se bo evropski misijonar umaknil in gradil nove skupnosti ter jih počasi prepuščal domačinom. Ni dvoma, da so to tvegani načrti in bodo marsikje vodili v razočaranje. A misijonarji so pred to nalogo in rešitvi jo je treba, četudi drzno in po krajši poti kot druge.

Država je zdaj samostojna. Zato je treba čimprej osamosvojiti tudi Cerkev. S tem pa ni rečeno, da tujih misijonarjev v bodoče Papuanci ne bodo več potrebovali. Gre le za preobrat. Do zdaj so bili tuj misijonarji vse: vodje Cerkve, prve omike, materialnega razvoja. Poslej bodo v marsičem morali v ozadje in prepustiti vodstvo domačim rokam, da bodo mladi Cerkvi dali pristen papuanski obraz. Tuj misijonarji bodo, kot se dogaja že tudi drugje, postali sodelavci in pomočniki do tlej, dokler se papuanska Cerkev ne usposobi docela za lastno življenje. F.S.

Ljudsko slavlje na Kamenici

Somaševanje v slovenskem, furlanskem, italijanskem in nemškem jeziku na Kamenici. Od leve: gg. P. Gujon, E. Cenčič, g. Zuanella (ob mikrofonu), M. Lavrenčič, V. Birtič, A. Blasutto in M. Komjanc

Pogled na del večtisočglave množice, ki se je v nedeljo 10. avgusta zbrala na Kamenici pri Stari gori

Peto kulturno srečanje na Kamenici pri Stari gori v Beneški Sloveniji v soboto 9. in v nedeljo 10. avgusta je izredno lepo uspelo. Udeležba je bila res množična. Vsa prireditve je pokazala, da se Beneška Slovenija kulturno in narodno prebujata ter da so mimo časi, ko so politične sile skušale ta naravni razvoj zavreti.

V soboto je bila osrednja točka odkritje spominske plošče beneškoslovenskega »arenga« (zasedanja - skupščine). Glavna govornika sta bila župnik iz Matajurja Paskal Gujon, pisec knjige »Ljudje Nadiških dolin« in občinski svetovalec iz Spretta Firmino Marinig.

Oba govornika sta podčrtala pomen avtonomije beneških Slovencev, ki je edinstven primer v Evropi. Župnik Gujon je govoril v domačem beneškem narečju, Marinig pa v glavnem v italijanski. Gujon je dejal: »Ker proslavljamo spomin na naše pradede, se mi zdi prav, da spregovorim v jeziku, ki so ga oni govorili in se je ohranil skozi stoletja.«

Po govorih so se udeleženci pomaknili k mogočnemu kamnitemu spomeniku, ki so ga za letošnje slavlje organizatorji postavili pri vходу na prireditveni prostor. Na njem stoji napis: »Tle se usako ljeto ponavljajo sosiednje, s katerimi so se beneški Slovenci avtonomno upravljali skozi 1000 let.«

Beneški duhovniki so spomenik, ob katerem je gorel kres, blagoslovili, čemur je sledila vesela družabnost.

V nedeljo se je prostrana senošet na Kamenici že v zgodnjih popoldanskih urah popolnoma napolnila. Bilo je več tisoč ljudi. Promet po cesti je bil tako gost, da so prometni stražniki na svoje lastno presenečenje komaj zmagovali delo.

Sredi senošeti je stal stiliziran kozolec z napisom »Beneški Slovenci pozdravljajo svoje sosede«, zraven pa je bil postavljen prostoren oder, zamlisel arh. Simonitija.

Srečanje se je kot prejšnja leta pričelo s sv. mašo v štirih jezikih, ki so jo darovali župniki Paskal Gujon iz Matajurja, Artur Blasutto iz Viskorše, Marij Lavrenčič iz Stoblanka, Valentin Birtič iz Dreke, Emil Cenčič iz Trbija in Marijan Komjanc iz Sovodenj pri Gorici. Župnik Zuanella iz Trémuna je v slovenščini poudaril zahtevo, da je danes nedopustno, da bi še kdo delil ljudi na svobodnjake in hlapce, saj imamo vsi iste pravice in enako dostojanstvo. To velja tudi za narode in jezike, ki jih ne smemo vrednotiti po vojaški in politični moči, ampak po duhovnih in kulturnih vrednotah. Med mašo je pel zbor »Rečanj« iz Ljes.

Kulturni program, ki je sv. maši sledil, je v duhoviti besedi napovedoval župnik Marij Lavrenčič. Na odru so se zvrstili beneški godci »Vigion Karlič«, »Veseli

planšarji« iz Slovenije, po govoru novega župana iz Grmek inž. Fabia Boninija pa še pevski zbor iz Radiš na Koroškem, otroška folklorna skupina »Luigi Garzoni« iz Nem, beneška zbor »Rečanj« iz Ljes in »Pod lipo« iz Barnasa ter zbor uslužbenec »Iskre« iz Bovca. Izidor Predan pa je pripravil več humorističnih prizorov. Zal se je zaradi dežja, ki je na večer zmočil prireditve, dalo izvesti le dva.

Dež je sicer kmalu prenehal, vendar je večino udeležencev razgnal. Tisti pa, ki so ostali, so doživeli prijeten večer ob poskočni glasbi »Veselih planšarjev«. Poleg tega so prišli novi ljudje, tako da se je Kamenica spet napolnila.

Naj poročilo zaključimo z besedami glavnega govornika župana inž. Boninija: »Dokazati moramo, da lahko živimo drug ob drugem ne samo v miru, ampak tudi, da smo si v medsebojno pomoč, dokazati moramo, da je tisto, kar nas ločuje, manj pomembno od tistega, kar nas druži, prispevati moramo k utrjevanju tega mostu med narodi, omogočati medsebojno spoznavanje, pomesti s starimi predsodki in prepričati porajanje novih: le tako bomo živeli v miru kot kulturni ljudje.« - ej

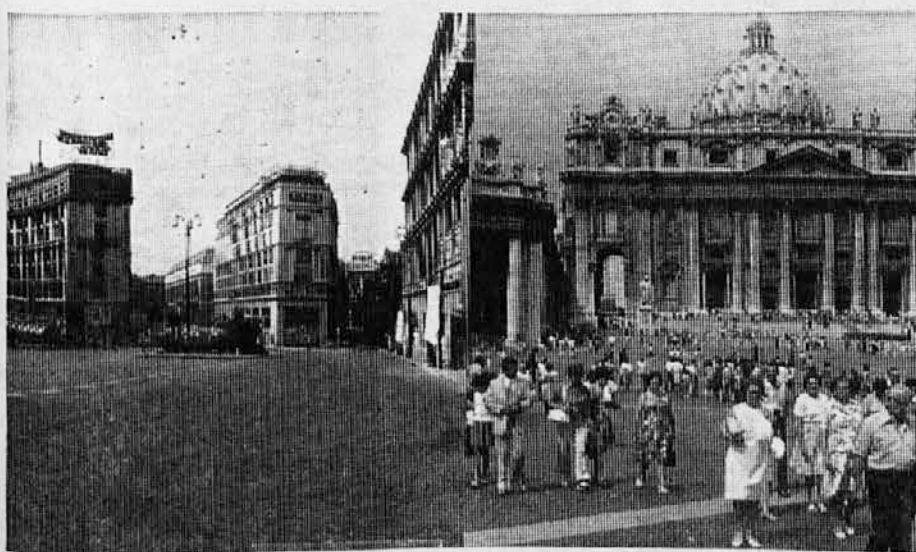
Poslancu Belciju zaupana posebna naloga

Krščanskodemokratski tajnik Zaccagnini je povabil tržaškega poslanca Corrada Belcija, naj vstopi v tričlanski odbor skupaj s parlamentarcema Bodratom in Galonjem.

Corrado Belci, ki ima 49 let, je bil od 1957 do 1962 pokrajinski tajnik KD v Trstu, bil pa je tudi član vsedržavnega sveta in kasneje tudi v samem vodstvu in izvršnem odboru stranke. Aprila 1970 je bil imenovan za podtajnika za trgovino s tujino v tretji Rumorjevi vladi in je bil potem potrjen na istem mestu v prvi Colombovi in prvi Andreottijevi vladi. Na zadnjem vsedržavnem svetu KD so vprašanje preureditve stranke odložili na prve dni septembra in v tem smislu je tajnik Zaccagnini sestavljen omenjeni tričlanski odbor.

Duhovniki-delavci v Franciji

V Franciji deluje trenutno okoli 750 tako imenovanih duhovnikov-delavcev, to je tistih duhovnikov, ki delajo v svetnem poklicu in pri tem v svojem okolju spodbujajo posebne dušnopastirske naloge. Okoli 600 jih dela v gradbeni, kovinski, kemični industriji in pri prevozi, 150 pa jih je zaposlenih v uslužnostnih podjetjih. Pred leti so ta misijon ustanovili zato, da bi se delavci v Cerkvi počutili doma in da ne bi več gledali v njej ustanove, tuje njihovim življenjskim potrebam.

Dva prizora iz Rima iz časa sredpoletnih počitnic: osamele ulice in množice romarjev na trgu sv. Petra

Msgr. Leopoldu Cigoju v spomin

V četrtek 7. avgusta je poteklo 40 let, odkar je umrl msgr. Leopold Cigoj. Mlajši rodovi se ga ne spominjajo več, tudi zato ne, ker se je o njem malo govorilo, še manj pa pisalo. In vendar spada med tiste može, ki so med obema vojnama vzgajali in gradili našo mladino, posebno še skoro vse naše starejše duhovnike. Ti slednji nanj niso pozabili. Zato so se v četrtek 7. avgusta zbrali v Črničah, rodni župniji pok. msgr. Cigoja, in se ga tam spomnili najprej pri skupni somaševanju daritvi, katero je vodil msgr. Simčič iz Solkana, pridružio pa se mu je še 24 drugih duhovnikov. Tudi črniški verniki so prišli k maši, čeprav je bil delavnik.

Po maši se je pokojnega spomnil s govorom dr. Rudi Klinec. Prikazal ga je kot duhovnika, voditelja Marijinih družb in kot duhovnega vzgojitelja v goriškem malem semenišču.

Leopold Cigoj je bil doma iz Maloš v črniški župniji. Od tam je prišel v Gorico in po končani gimnaziji stopil v bogoslovje. Ker je bil jetičen in so mu zdravniki napovedovali gotovo smrt, ga je nadškof Sedej posvetil že v 3. letniku in ga poslal v Dornberk za kaplana, čes da saj tako ne bo dolgo živel. Toda kaplan Cigoj se je v Dornberku zdravstveno opomogel na začudenje vseh. On sam je svoje ozdravljenje pripisoval Materi božji.

Iz Dornberka je šel na Lokve v Trnovskem gozdu za župnika. Gozdni zrak in mir sta mu še bolj pomagala, da je zdravje utrnil. Po končani prvi svetovni vojni je prešel v Štomaz pod Cavnom.

Tu je razvil neverjetno delavnost v okviru Marijinih družb. Postal je njih dekanjski, pozneje pa škofijski voditelj. Kot dober govornik je rad hodil tudi drugam pomagat ob sprejemih, kongresih, srečanjih Marijinih družbenic. Tako je bil glavni govornik na škofijskem kongresu Marijinih družb v Logu pri Vipavi leta 1924.

Ko je nadškof Sedej odprl leta 1924 malo semenišče, je iskal med duhovniki primernih mož, ki bi jim poveril vzgojo mladih fantov. Tako je leta 1925 poklical v malo semenišče tudi Leopolda Cigoja. Najprej mu je poveril skrb za disciplino, naslednje leto pa ga je imenoval za spiritala mladih fantov.

To mesto je bilo kot nalašč za Leopolda

Cigoja, ki je bil sam duhovno zelo globok in pobožen duhovnik. Devet let je vršil to odgovorno službo, dokler ni zbolel za rakom. Avgusta 1935 je umrl in bil pokopan v Malošah, komaj 50 let star.

Po končanem srečanju v cerkvi so se duhovniki zbrali še v župnišču ob prijetnem pomenku in prigrizku. Tu se je oglašal Lojze Kocjančič, župnik v Klancu, tudi sam nekdanji učenec Leopolda Cigoja. V prisrčni in pesniško navdahnjeni besedi je priklical v spomin nekaj dogodkov iz tistih že davnih časov v goriškem malem semenišču.

Iz župnišča so udeleženci šli še na grob pok. Cigoja v Malošah, kjer so položili spominski venec.

V nedeljo 24. avgusta bo pri Fatimski Mariji v DOLU (Palkišče)

FARNI PRAZNIK

- ob 10. uri sv. maša s petjem združenih zborov
- popoldne ob 18. uri sv. maša z ofrom in petjem goriškega zbora »Mirko Filaj« iz Gorice.

Vabljeni vsi častilci Fatimske M. božje!

Bilo srečno!

V soboto 2. avgusta sta stopila pred oltar v števerjanski župni cerkvi in si obljubila večno zvestobo Mario Leopoli in Snežica Černic. Zenin je iz ugledne obrtniške družine, ki se je iz Lwova v nekdanji avstrijski Galiciji priselila v Gorico in se bavi z izdelavo železarskih izdelkov, nevesta pa je iz splošno znane zavedne slovenske družine Černic iz Števerjana, ki se vneto udeležuje na kulturno prosvetnem področju pričenši z mamo učiteljico Ado Černic. Zenin in nevesta sta člana pevskega zbora »L. Bratuž« v Gorici, zato so jima pevci tega zbora tudi pri poročni maši s petjem olepšali njuno slovesnost. Na novi življenjski poti jima želijo obilo sreče in božjega blagoslova starši, bratje in sestre, sorodniki, člani zbora »L. Bratuž«, prijatelji in znanci. Čestitkam se pridružuje tudi naš list.

tudi g. župniku msgr. Živicu za lepo slovesnost.

Invalidi mišične distrofije, ki si s pomočjo prostovoljcev gradijo »Dom openske skupnosti«, se iskreno zahvaljujejo pevskima zboroma iz Mačkolj in Skeđnja ter dirigentu Dušanu Jakominu za uspešni nastop, ki je privabil lepo število prijateljev na kraj gradnje. Hvala tudi občinstvu za darove. Obenem vabijo invalidi k nadaljnjim nastopom raznih ansamblov in zborov, ki se vrstijo vsako nedeljo na istem prostoru.

Svetoletni rekord

Ob začetku tega svetega leta so nekateri prerokovali, da romarjev sploh ne bo v Rim; drugi so govorili, da romanja sploh ne bodo romanja, ampak bolj turizem, trgovina, neko površno zunanje razkazovanje vere.

Ob prvi polovici svetega leta prihajajo iz središča krščanstva razveseljive vesti: že do konca maja je bilo na svetoletnem romanju v Rimu okoli 2,5 milijona oseb, kar je precej več kot v vsem svetem letu 1950. Pa ni toliko razveseljiv sam rekord v številu romarjev; bolj je človek vesel, ko sliši, da romanji ne prihajajo v Rim kot radovedni turisti, da ne prihajajo za pravljat denarja, ampak predvsem molit. Posebno pohvalo zasluži mladina.

Posebnost tega svetega leta so molitvene vigilijske ljudje prečujejo cele noči v molitvi in branju svetega pisma. Ob branju evangelijskih odlomkov vsak pove, kaj osebno čuti ob tem. Tako so molili v prvih krščanskih skupnostih.

Romanje na Barbano za goriške in tržaške Slovence bo kot običajno na praznik spemina Zal. Matere božje v ponedeljek 15. septembra s skupno mašo ob 11. uri. Priglasite se čimprej pri svojih dušnih pastirjih.

Česa si duhovniki želimo

»Danes je ura laikov. Naj govorijo laiki! Oni naj se konkretno vključijo v resničnost Cerkve!«

To je sodobno cerkveno geslo, ki se že dalj časa stalno ponavlja.

Torej: laiki naj govorijo. Vse v redu. Nekaj pa ni v redu, če se oglašijo... kaplani. To pa nekatere moti.

Naj moti ali ne, vendar bom uporabljal isto pravico, ki jo imajo vsi. Pravico namreč do besede.

Nihče ne more očitati danes duhovnikom, da ne delamo. Vmes pa tudi veliko razpravljamo: o sedanjem položaju in o bodočnosti. Futurologija, tj. pogled v prihodnost je danes zajela pravzaprav vse plasti socialnega življenja, tudi cerkvene. Toda omejiti te razprave le na duhovniške vrste bi pomenilo istovetiti sebe v neko neobstoječo nezmotljivost ali monopol z istim pridevnikom.

Problematika Cerkve na Tržaškem služi večjo pozornost v javnosti; stopi naj na raven javnega mnenja, kot se pač spodobi in je nujno, da ne bodo naši verniki le »poslušne ovce«. To je pravzaprav klic sedanjega časa.

Pokoncilski dokumenti nam nenehno pravijo, da moramo čutiti vsi odgovornost za življenje krajevnega Cerkve. Javnega mnenja pa ni, če ga nihče ne vzbuja.

V tržaški škofiji je končno nastala nova realnost, nova sedanjost s spremembo na najvišjem vodstvu. Preteklost naj obravnava objektivni zgodovinarji, nas pa zanima bodočnost.

Misliti, da smo komaj izšli iz pekla ter stopili v raj je velika nes pamet. Drži pa, da smo zaključili neko dobo in se poraja novo upanje, predvsem upanje odprave senc iz preteklosti.

Začetek naj bo pri duhovnikih, toda ne v smislu privilegijev, marveč potrebnega upoštevanja. Brez duhovnika ni liturgije, ni zakramentalnega življenja, ni rasti Cerkve. Toda, kako je vodstvo Cerkve gledalo na svoje duhovnike?

Na škofiji so se vrstili sprejemi za generale in bolj ali manj važne osebnosti, duhovnik je bil med zdajnjimi. Tu ni bilo »centrale« za nas. Menda smo bili bližji faraonizmu kot konstantinizmu. Kdaj je škofija postopala z duhovnikom kot s človekom? Ali se je kdo od nje približal duhovniku, se zanimal za njegove probleme, težave? Vajenci in delavci imajo bližje svoje gospodarje.

Zato ni čudno, da smo duhovniki prav malo obrabili pot na škofijo. Čim manj. Kar hoče reči, le zaradi nujnih dokumentov ali plačevanja denarnih obveznosti. Prevelika je bila oddaljenost škofa od duhovnikov. Izjema je veljala le za izvoljene. Bravec naj vzame te besede kot ugotovitev, ne pa kot obsodbo, saj nismo za to poklicani in ni to moj namen.

Zadnje čase je postalo v modi, da obiskujejo škofje misijone ali druge celine prek oceana. Ne bi škodilo, če bi škofje »obiskali« tudi svoje duhovnike, ne pa samo ob birmi ali pastoralnih vizitacijah.

Duhovniki kličemo po večji humanosti od strani predstojnikov, želimo si pozornosti. Ne živimo ali delamo v nekem podjetju, kjer je šef, temveč v Cerkvi Tistega, ki je predvsem govoril o ljubezni in bratstvu.

Preden sploh začnemo govoriti o problemih, je nujno ustvariti najprej novo ozračje med duhovniki. Stik s predstojnikom na novi podlagi. To je prvi korak za drugo stopnjo: stik med slovenskimi in italijanskimi duhovniki. Saj delamo vsi za isto stvar.

Zgodovinske, teritorialne in čustvene navlake preteklosti so preveč vplivale na nas duhovnike, zato bomo potrebovali še precej časa za medsebojno zblizanje. Pospešitev zblizanja lahko pride od strani najvišjega vodstva. Živeli smo več let skupno v semenišču, a tudi to ni pomagalo. Sli smo potem narazen. Že življenje samo nas je ločevalo.

Živimo pa v času krajevnih, narodnih in mednarodnih stikov. Isto čutimo tudi mi duhovniki. Že se množijo formalni in manj formalni stiki med nami. Toda moramo pospešiti korake.

Ali se zavedamo, da je v tej državi nastala nova realnost, ki pa bo lahko odprla še nove prepreke? Duhovniki bomo kos sedanjemu času le v skupnosti, ki je do sedaj ni bilo. Za sedaj se ustavimo tu.

Dušan Jakomin

OBVESTILA

Izlet v Valsugano, Pergine in k Mariji iz Piné na Tridentinskem bo, kot smo že javili, v soboto 23. avgusta. Prireja ga župnija Gabnje-Vrh. Zaradi velikega števila prijavljenih bosta vozila dva avtobusa. Odhod s Travnika v Gorici ob 5. uri. Pot: Corso Italia, skozi Standrež, Sovodnje, Rubije, Gabrije ((vodnjak) na Vrh. Pridružijo se lahko tudi tisti, ki se niso prijavili, ker je zaradi dveh avtobusov še dovolj mest na voljo. Prispevek za vožnjo je 5.000 lir.

»Septembrski praznik«, ki ga vsako leto prireja Katol. prosvetno društvo »Hrast« iz Doberdoba, bo letos v soboto zvečer 6. in v nedeljo popoldne in zvečer 7. septembra. Na sporedu so športno srečanje, tekmovalanje v briškoli, nastop ansambla Mihe Dovžana, govor ob 30. obletnici osvoboditve ter oba večera prosta zabava, prvi večer ob zvokih ansambla »Kraški odmevi«, drugi večer pa Mihe Dovžana.

DAROVI

Za slovensko duhovnijo pri Sv. Ivanu v Gorici: družini Saksida in Marcucci iz Gorice namesto cvetja na grob Ivana Reščič vsaka po 10.000 lir; Zora in Vojko Grgelj v isti namen za naše zavode in lačne po svetu po 10.000 lir.

N. N. iz Gorice daruje v zahvalo za Zavod sv. Družine, Alojzijevešče, slovensko župnijo v Gorici in za sklad Katoliškega glasa po 40.000 lir.

Buzzi Gaetano iz Milana daruje za sklad Katoliškega glasa in za slovenske misijonarje po 2.500 lir.

Olga Terčon iz Mavhinj daruje v tiskovni sklad Katoliškega glasa 5.000 lir.

Nameste cvetja na grob pok. Franca Petjan daruje nečakinja Valerija za Zavod sv. Družine 5.000 lir.

Tržaška družbenica daruje v spomin pokojnih Anice Zorko in Ane Pelan za Katoliški glas in slovenske misijonarje po 10.000 lir.

V počastitev spomina Marije Sosič-Babič daruje Angela Suligoy za openski cerkveni zbor 5.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Opčinah: Justina Hrovatin namesto cvetja na grob Marije Sosič 5.000; Gnezda 15.000; družina Berini 25.000; Lojzka Škerlavaj, mesečni prispevek, 3.000; družina Daneu 2.500; družina Musumeci v spomin pok. Grazie por. Vekič 5.000; Škerlavaj Angela v spomin pok. Marije Sosič 5.000; Kalc Herminija v isti namen 5.000; Mahnič Ivo ob krstu Sare 5.000; Boris Sosič ob krstu Mitje 1.000; družina Davanzo 4.000; družina N. N. 4.000; Kalc Herminija ob zlati poroki Dolencvih 2.000; druž. Daneu namesto cvetja na grob Irene Pišot 5.000; druž. Zerjal-Fonzari v isti namen 5.000; žena v spomin moža Alojza Daneu 10.000; Hollstein-Odom Marija 10.000; razni 15.000 lir.

Za Marijanišče na Opčinah: družina Ban 5.000 lir.

Za obnovitev cerkvice na Banah: družina Ban ob 7. obletnici smrti matere Marije 5.000 lir.

Za obnovitev cerkvice na Ferlugah: Vertovec Stanko 2.000 lir.

Za distrofične na Opčinah: družina Križmančič-Mihalič v spomin pok. očeta Ljubota 10.000 lir.

Za novi zvon v Gropadi: 13 oseb 123.000 lir.

V spomin na pok. Frančiško Sosič daruje A. Lombardo za Finžgarjev dom na Opčinah 10.000, M. Lombardo pa za misijone 10.000 lir.

Za ogrevanje cerkve v Bazovici: Amalija Marc v spomin pok. očeta Jožeta 5.000; Marija Ražem 10.000; družina Zadro 3.000; v spomin pok. Angela Zagar žena Pierina in njegova sestra Antonija 11.000; N. N. iz Trsta 2.000; N. N. 10.000; Milena Leban 10.000; Gelletti 3.000; Darinka in Egon Leban 10.000; Marta Mužina iz Gropade 5.500; Marija Leban 5.000; Abelaf 10.000; prvoobhajanka Valentina Drnovšek 8.000; Marija Zagar 5.000 lir.

Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

Zalostni sporočamo, da je v torek 19. avgusta po težki bolezni umrla naša mama, stara mama, sestra in tašča

Viktorija Frandolič vd. Ferfolja

Vsem, ki so jo poznali, jo priporočamo v molitev.

Zalujoči otroci: Drežje, Nada, Marija in Elda ter ostalo sorodstvo

Doberdob, 20. avgusta 1975

Poročila: 7.15 (samo ob delavnikih), 8.15, 11.30 (samo ob delavnikih), 13.15, 14.15, 17.15 (samo ob delavnikih), 20.15 in 22.45.

Dejstva in mnenja: 14.30 (samo ob delavnikih).

Sport: (dnevno) ob 20.00 uri.

Spored od 21. do 30. avgusta 1975

Četrtek: 11.35 Slovenski razgledi. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 V ljudskem tonu. 19.10 Človeško telo in njegove obrambne sposobnosti (8). 19.25 Za najmlajše. 20.35 »Obljuba«. Igra v treh dejanjih.

Petek: 11.35 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Simfonične skladbe deželnih avtorjev. 19.10 Na počitnice. 20.50 Vokalno-instrumentalni koncert. 21.45 V plesnem koraku.

Sobota: 11.35 Poslušajmo spet. 15.45 Avtoradio. 18.30 Koncertisti naše dežele. 19.10 Spomini in pričevanja. 19.30 Pevska revija. 20.35 Teden v Italiji. 20.50 »Muoz z zguncem, uoboučen u rusov«. 21.30 Vaše popevke.

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 10.15 Poslušali boste. 11.15 Mladinski oder: »Modra čepica«. 12.00 Nabožna glasba. 12.15 Vera in naš čas. 14.30 Nedeljski vestnik. 15.45 »Obljuba«. Igra v treh dejanjih. 17.50 Nedeljski koncert. 19.00 Folk iz vseh dežel. 19.30 Zvoki in ritmi. 20.30 Sedem dni v svetu. 20.45 Pratika. 22.10 Sodobna glasba. 22.30 Pesmi za vse okuse.

Ponedeljek: 11.35 Opoldne z vami. 14.30 Pregled slovenskega tiska v Italiji. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Baletna glasba. 19.10 Odvetnik za vsakogar. 20.35 Slovenski razgledi. 22.15 Glasba v noč.

Torek: 11.35 Pratika. 12.50 Medigra za kitaro. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Komorni koncert. 19.10 Ivan Pregelj: »Simon iz Praš - roman o Jenku«. 19.25 Za najmlajše. 20.35 Giacomo Puccini: »Madame Butterfly«, opera. 22.00 Nežno in tiho.

Sreda: 11.35 Opoldne z vami. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Deželni koncert. 19.10 Avtor in knjiga. 19.30 Zbori in folklor. 20.35 Simfonični koncert. 21.55 Motivi iz filmov in glasbenih komedij.

Četrtek: 11.35 Slovenski razgledi. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 V ljudskem tonu. 19.10 Človeško telo in njegove obrambne sposobnosti. 19.25 Za najmlajše. 20.35 »Naloga je opravljena«. Radijska drama. 21.05 Orkestri in zbori. 21.30 Polifonska glasba.

Petek: 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Simfonične skladbe deželnih avtorjev. 19.10 Na počitnice. 20.35 Delo in gospodarstvo. 20.50 Vokalno-instrumentalni koncert. 21.55 V plesnem koraku.

Sobota: 11.35 Poslušajmo spet. 15.45 Avtoradio. 17.00 Za mlade poslušavce. 18.30 Koncertisti naše dežele. 19.10 Spomini in pričevanja. 19.30 Orkester proti orkestru. 20.35 Teden v Italiji. 20.50 »Vagabund Martin«. 21.30 Vaše popevke.

Za novi oltar v Bazovici: prvoobhajaneec Albert Komar 3.000; družina Komar 5.000; v spomin tete Maričke Vida Mihalič iz Drage 20.000; ob srebrni poroki družina Ghezzo 10.000; ob krstu Tanje Kalc iz Gropade 18.000; v spomin pok. očeta Ivana hči Silvestra Pečar 5.000; Silvana Rupena iz Padrič 3.500 v spomin na pok. moža Ivana; ob poroki Borisa Primožič in Nade Zagar 37.000; N. N. 5.000; ob krstu Marine Petaros 20.000; Marija Križmančič 2.000 lir.

Za slovenske misijonarje: N. N. iz Rupe 10.000 lir.

Za lačne po svetu: N. N. s Peči 5.000 lir.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpea: trgovski 70 lir, osmrtnice 100 lir, k temu dodati 12 % davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

†

Zlata poroka

V nedeljo 17. avgusta sta obhajala zlato poroko Pepka in Mario Dolenc z Opčin pri Trstu. Sin Uči z ženo Marico in sinom Edijem ter hči Nadja z možem Aleksandrom Zerjalom, hčerko Maro in sinovoma Petrom in Ivančkom jima ob jubileju voščijo zdravja in še mnogo srečnih let. Voščilom se pridružujejo sestra Marija in brat Rudi z družinama ter ostalo sorodstvo.

Opčine

V nedeljo 24. avgusta bomo obhajali god farnega zavetnika sv. Jerneja. Slovesna sv. maša bo ob 9. uri. Daroval jo bo letošnji novomašnik Stane Sikošek iz Podsrede na Kozjanskem. S to daritvijo se bo novomašnik zahvalil za prve stopinje, ki so ga vodile do duhovništva. Novomašnik pripada redu kletincev in ga je posvetil v duhovnika 29. junija papež Pavel VI. Kot že omenjeno, je začel svojo duhovniško pot na Opčinah kot gost vzgojnega zavoda Marijanišče. Sedaj se vrača med nas kot duhovnik.

Veselo in hvaležno že sedaj pozdravljamo novomašnika, ki bo pri Bogu posredoval tudi za duhovniške poklice med nami. Po maši bo (ob lepem vremenu) običajna procesija z Najsvetejšim okoli domače cerkve. Vabljeni rojaki tudi od drugod!

Zahvala

Valentina Drnovšek in njeni starši se prav prisrčno zahvaljujejo vsem prvoobhajancem in župljanom, da so se doživeto pridružili njenemu prvemu obhajilu kakor